

Eenmalig weer forever

Bespreking - Elvis-documentaire

ELVIS OP HET PODIUM IN LAS VEGAS EN TIJDENS DE VOORBEREIDINGEN IN DE STUDIO. GETTY

Een aantal jaar voor hij de vroegoude, vadsige Elvis werd, maakte de rockzanger zijn rentree in Las Vegas. In topvorm en vol van revanchegevoelens. Godzijdank was er een camera bij.

Van **ROB VAN SCHEERS**

Elvis op het grote doek, deels gefilmd in het net geopende International Hotel te Las Vegas, zomer 1970. Surroundgeluid, spetterende band, groot orkest erbij, gospelkoren die de harmonieën invullen en in het oog van de storm een ontketende Presley in zijn witte jumpsuit, inclusief atoomkuif. Afgetraind, met een taille van 81 centimeter, 35 jaar, op de toppen van zijn kunnen. Niet de wat treurige opgezwollen Elvis uit later jaren; dit is de blijde Elvis. Die van het hedonisme dat rock-'n-roll zo kenmerkt. Goed bij stem, de onbetwiste bandleider, met gitarist James Burton als zijn wegkapitein, terwijl hits voorbijkomen als Heartbreak Hotel, Suspicious Minds en In the Ghetto. Oud werk, nieuw werk, alle mogelijke stijlen wilde hij in zijn Vegas-show brengen, iets wat we nu eclecticisch zouden noemen.

FILMBEELD

Vandaag, 8 januari, zou Elvis 85 zijn geworden. Maar hij overleed op 16 augustus 1977, 42 jaar oud. Filmmaatschappij Warner Bros viert zijn verjaardag met de eenmalige vertoning van de digitaal gerestaureerde muziekdocumentaire *Elvis: That's the Way It Is* (1970). Een prachtige documentaire, alleen al door het tijdsbeeld. De 2.200 bezoekers in de concertzaal kunnen zo meedraaien in Tarantino's *Once Upon A Time in... Hollywood*. Zelfde haardracht, zelfde mode, zelfde groovy spreektaal. En saillant hoe we Elvis' manager Colonel Tom Parker verschrikt zien opkijken. Niet omdat Elvis tijdens *Love Me Tender* de zaal inloopt om met kussen te strooien, vol op de mond van zijn idolate vrouwelijke fans. Nee, zijn boy Elvis zal toch niet door de uitzinnige menigte worden gemolesteerd?

Een documentaire zonder script, dat was het idee. Gewoon maar laten gebeuren, zoals het is. Met cameraman Lucien Ballard als onopvallende aanwezige. Ballard is er bij als Elvis met zijn TCB (Taking Care of Business)-band begin juli 1970 in de MGM-studio's van Culver City, Los Angeles aan het repeteren slaat. De intiemste

momenten van de film, zo zie je Elvis eigenlijk nooit. Hij geeft aanwijzingen aan drummer Ronnie Tutt, neemt de arrangementen door met James Burton, zingt zelf de koortjes voor. Elvis schreef weliswaar niet zijn eigen nummers, hij wist wel precies hoe hij het wilde hebben.

Elvis als serieuze muzikant, dat is duidelijk de inzet van deze documentaire. In de in 2001 digitaal gerestaureerde versie deden de makers er nog een schepje bovenop. Sprekende hoofden eruit, meer nooit eerder geziene repetitiefragmenten erin. In de montage wordt vooral de nadruk gelegd op het oogcontact dat de muzikanten onderling hebben - niet ieder voor zich spelen, maar samen, een noodzaak voor iedere band.

Elvis is klaar voor Las Vegas. Première: 10 augustus 1970. Na jaren van acteren in onbeduidende Hollywoodfilms zal hij voor het eerst sinds 1961 weer live optreden voor een volle zaal. Met een camera erbij, want er waren al wel de nodige try-outs geweest. Wat een vervolg moet krijgen, is het plezier in muziek dat hij terugvond tijdens de tv-show '68 Comeback Special, met onder meer een akoestisch segment waarin een zittende Elvis wordt omringd door een handvol fans. Zoals de Colonel zegt: Elvis zal nooit meer een nummer zingen waarin hijzelf niet gelooft, zo heeft hij zich voorgenomen.

Net voordat hij op moet, valt de spanning van zijn gezicht te lezen. Begrijpelijk, hij had er eerder gestaan. Nooit was hij vergeten wat hem 23 april 1956 was overkomen. Heartbreak Hotel was nog onderweg naar de eerste plaats in de Amerikaanse hitlijsten, toen hij zijn entree maakte in hotel The New Frontier. In de Venus Room probeerde hij het publiek te bespelen, maar als de held van tieners kreeg hij maar geen handen op elkaar bij een gehoor dat gewend was aan Frank Sinatra, Liberace en Dean Martin.

Twee weken duurde de kwelling, alleen de Colonel was tevreden. De gage van 15 duizend dollar werd cash betaald en tijdschrift Time Magazine wilde weleens weten waarom. 'Ja hoor eens', antwoordde hij, 'we zitten hier vlak bij een testplek voor nucleaire wapens in de woestijn. Wat als iemand op de verkeerde knop drukt, dan heb je toch niets aan een cheque?'

He-le-maal de Colonel. Het was ook zijn idee om Elvis in 1970 terug naar Vegas te brengen, en Presley wilde dat wel. Hij zinde op revanche, wilde zich bewijzen voor dat blasé publiek. Die drive vind je terug in Elvis: That's the Way It Is, en ook dat maakt de film bijzonder.

Alleen wist wist de Colonel door het bewezen succes van geen ophouden meer. Hij sloot een langdurig contract af met de hoteleigenaar en Elvis zou jarenlang in februari en augustus shows komen doen, vaak drie op een dag, 's ochtends, 's middags en 's avonds.

Maar na tweehonderd shows werd het voor Elvis routine. En na concert driehonderd sloeg de verveling toe. Rond show vierhonderd zal hij toch iets van wanhoop hebben gevoeld. En toen moest hij nog 237 shows, want de boeken spreken van 637 optredens in Las Vegas, tijdens een periode van zeven jaar, exclusief twaalf afzeggingen.

Hoe vaak kun je Love Me Tender zingen zonder dat het vals klinkt?
Hoe lang werkten die pepillen en vitamine-injecties van zijn arts?
Hoe leuk bleven die wilde afterparty's met zijn entourage - de zogeheten Memphis Maffia - op de dertigste etage van het International Hotel?

Maar dat is voor ons allemaal van later zorg. Wie nog eens wil beleven waar in 1970 alle opwinding rond zijn shows in Las Vegas over ging, kan voor één keer weer naar de bioscoop.

Elvis: That's the Way It Is (1970), regie Denis Sanders, is 8/1 eenmalig in 150 bioscopen te zien.

COLONEL TOM PARKER

Het gaat er dan eindelijk van komen: de biopic over Dries van Kuijk (1909-1997) alias Colonel Tom Parker. Hij werd geboren te Breda, verbleef illegaal in de Verenigde Staten en groeide als manager uit tot de grootste showbizschelm van de 20ste eeuw, met zijn wurgcontracten. Een kleurrijke oplichter. De Australische regisseur Baz Luhrmann (Moulin Rouge, The Great Gatsby) heeft zich erover ontfermd. Medio 2021 in de bioscoop, met Tom Hanks als de kolonel en Austin Butler als Elvis.
